

A káprázatos kritikai és olvasói elismerést arató
LEGENDA-TRILÓGIA szerzőjétől

„Lu csattanós lezárással búcsúzik
Az ifjú kiválasztottak-trilógia utolsó kötetében.”

– Maggie Reagan, *Booklist*

THE MIDNIGHT STAR

Az Éjféλι Csillag

M A R I E L U

M A R I E L U

THE
MIDNIGHT
STAR

Az Éjféli Csillag

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Azoknak, akik mindennek dacára mégis a jóságot választják

Egyszer láttam őt.

Átvonult a falunkon, a halott katonákkal teli mezőn, miután csapataival elsöpörte a dumori erőket. Mögötte a többi kiválasztott, a nyomukban fehér köpenyes inkvizitorok meneteltek, szabályos sorokban, a Fehér Farkas fehér-ezüst lobogói alatt. Amerre elhaladtak, az ég elsötétült, cserepes lett a föld, a sereg mögött felhők gyülekeztek, mint egy dühtől fortyogó, támadásra kész, fekete vadállat. Mintha maga a halál istennője jött volna el.

Megállt, és lenézett a haldokló katonáink egyikére. Reszketve hevert a földön, de a szemét egyenesen rászegezte. A haldokló mondott valamit, és köpött egyet. A királynő csak nézett rá. Nem tudom, a katona mit látott az arcán, de az izmai megfeszültek, a lába a földet túrta, ahogy hasztalanul igyekezett menekülni előle. Aztán a földön fetrengve sikoltozni kezdett. Azt a hangot amíg élek nem fogom elfelejteni. A királynő intett az Esőhözónak, mire az leszállt a lováról, hogy kardot döfjön a haldokló katonába. Az arca meg se rezzen. Egyszerűen továbblovagolt.

Soha többé nem láttam. Megöregedtem azóta, de még most is olyan tisztán emlékszem rá, mintha itt állna előttem. Maga volt a testet öltött jég. Hajdanán sötétség borult a világra, és ennek a sötétségnek királynője is volt.

*- Egy szemtanú beszámolója Adelina királynőnek
a dumoriak ellen vívott csatájáról
- Pon-de-Terre faluja
1402. Kikelet havának 28. napja*

Tengervidék, Dumor
Tarannen városa

Moritast a többi isten bezárta az alvilágba.

De Amare, a szerelem istene megsajnálta a fiatal, sötét lelkű istennőt.
Ajándékokat vitt neki az élők világából, a nap sugarait kosarakba zárva,
és friss esővizet üvegpalackokban. Amare szerelmes lett,
amint az vele gyakorta megesett, és Moritasnál tett látogatásainak
eredményeképp megszületett Formidite és Caldora.
- *Mordove Senia: Ősi és modern mítoszok nyomában* -

Adelina Amouteru

NGYANAZT A RÉMÁLMOT LÁTTAM az elmúlt egy hónapban. Minden egyes éjjel, megszakítás nélkül.

Az estenziai palota királyi hálótermében alszom, mikor egy nyikorgó hang felébreszt. Felülök az ágyban, és körülnézek. Eső veri az ablaktáblákat. Violetta mellettem alszik. Ha ézengést hall, belopózik a szobámba, és a takaró alatt szorosán hozzám bújik. Ismét halom a nyikorgást. A szobám ajtaja résnyire nyitva van, és lassan kitérül. Odakint rettenetes dolgok ólálkodnak, karmok és agyarak lesnek rám a sötétből, soha nem látom őket, de tudom, hogy ott vannak. A hálóingem selyme elviselhetetlenül hideg lesz, mintha nyakig merülnék a jeges tengervízbe, megállíthatatlan remegés tör rám. Megrázom Violetát, de nem moccan.

Aztán kiugrok az ágyból, és rohanok, hogy becsukjam az ajtót, de nem sikerül, bármi is van odakint, erősebb nálam. A hűgomhoz fordulok.

– Segíts! – kiáltom kétségbeesetten. De most sem mozdul, és rájövök, hogy nem alszik, hanem halott.

Ekkor felriadok, ugyanott, ugyanabban a hálósobában és ágyban, Violetta ott alszik mellettem. *Csak egy rémálom volt*, mondom magamnak. Fekszem az ágyban, reszket a testem. Aztán meghallom azt a nyikorgó hangot, és látom, hogy az ajtó megint kezd kinyílni. Ismét felpattanok az ágyból, rohanok becsukni, és kiabálok Violettának. Aztán megint rájövök, hogy a húgom meghalt. Majd újra felébredek az ágyban, és meglátom az ajtót.

Százsor is felébredek, újra és újra, beleveszve ennek a rémálomnak az örületébe, míg az ablakon betűző nap fénye végül elhomályosítja a jelenetet. De még órák múltával sem vagyok biztos benne, hogy tényleg ébren vagyok, és nem álmodom.

Attól félek, hogy egyszer eljön majd az az éjjel, ami után soha többé nem fogok felébredni. Az lesz a sorsom, hogy újra és újra az ajtóhoz rohanjak, egy olyan rémálom elől menekülve, amiben végleg, örökre elvesztem.

Egy éve még a húgom, Violetta lovagolt volna az oldalamon. Ma Sergio és az inkvizícióm kísér. Ugyanaz a fehér ruhás, kíméletlen sereg, amit Kenettra mindig is ismert, persze azzal a különbséggel, hogy ezek a katonák most engem szolgálnak. Ahogy hátrapillantok rájuk, fehér folyót látok, makulátlan köpenyük világít a komoran sötétlő égbolt háttére előtt. Visszafordulok, és tovább bámulom a leégett házak sorát, ahogy elhaladunk mellettük.

Megváltozott a külsőm, ahhoz képest, ahogy trónra léptem. A hajam ismét hosszú, ezüstös fénnel csillog, már nem viselek maszkot, és látomással sem takarom el az arcomat csúfító heget. Művészi-en font kontyomban ékkövek ragyognak. Hosszú, sötét köpenyem

lobogva hullámszik mögöttem, betakarja a lovam farát. Az arcom jól látható.

Azt akarom, hogy a dumoriak jól megnézhessék az új királynőjüket.

Végül, mikor áthaladunk egy elhagyatott templomtéren, megtalálom, akit keresek. Magiano már az elején lelécelt, mikor beértünk Tarannen városába, otthagyt minket a kenettrai haddal, és elkalandozott valamerre, feltehetően a menekülő polgárok üresen maradt házaiban keresgélte a kincsek maradékát. Ezt a szokását azután vette fel, hogy királynő lettem, és a Kenettrával határos országok, népek felé fordult a figyelmem.

Ahogy közelebb érünk, átüget az üres téren, és lépésre váltva, mellem zárkózik a lovával. Sergio bosszús pillantást vet rá, de nem szól semmit. Magiano vigyorogva kacsint neki. Kócos, hosszú tincseit feltornyozta a feje tetejére, össze nem illő, cifra darabokból álló öltözékét arany mellvértre és vastag, nehéz köpenyre cserélte. Díszes páncélját drágakövek tarkítják, a tájékozatlanok első pillantásra azt is feltételezhetnék, hogy ő itt az uralkodó. Macskaszemének pupillája csak egy keskeny rés, lustán pislog a déli napsütésben. Hangszerek széles választéka lóg a vállán átvetve. Súlyos csomagok verdesik a lova oldalát.

– Remekül néztek ki ma reggel, mindannyian! – kiáltja vidáman az inkvizitoraimnak. Azok főhajtással nyugtázzák az érkezését. Mindenki tudja, hogy a Magiano iránti nyílt tiszteletlenség azonnali halálbüntetést von maga után, amit személyesen hajtok végre.

Felvonom a szemöldököm.

– Kincsvadászat? – kérdem.

Vigyorogva bólint.

– Ráment az egész reggelem, és a városnak csak egyetlen negyedével végeztem – feleli, a hangja közömbös, az ujjai szórakozottan táncolnak

a mellén lógó lant húrjain. Még ez a nemtörődöm, könnyed mozdulata is tökéletes akkordot csal elő a hangszerből. – Hetekig kéne itt maradnunk, hogy összeszedjek minden hátrahagyott értéket. Nézd meg ezt itt. Láttál valaha ilyen finom kézműves munkát Merroutasban, ugye nem?

Közelebb oldalaz a lovával. Most már látom a nyerge oldalán lógó, rongyokba bugyolált növényeket. Orbáncfű. Mezei katáng. Egy kis darab, göcsörtös feketegyökér. Azonnal felismerem a növényeket, és elnyomok egy apró mosolyt. Szó nélkül leoldom a kulacsot a nyereg mellől, és odacsúsztatom Magianónak, hogy a többiek ne lássák. Egyedül Sergio veszi észre, de csak elfordítja a tekintetét, és iszik egy korty vizet a palackjából. Sergio már hetek óta szomjúságra panaszkodik.

– Rosszul aludtál tegnap éjjel – mondja Magiano, miközben nekiáll, hogy összezúzza, és belekeverje a vízembe a növényeket.

Pedig reggel ügyeltem rá, hogy egy látomással eltakarjam a szemem alatt lévő sötét karikákat. De Magiano mindig tudja, ha rémálmaim vannak.

– Majd ma jobban alszom, köszönhetően ennek – intek az ital felé, amit kotyvaszt nekem.

– Találtam feketegyökeret is – mondja, és visszaadja a kulacsot. – Itt Dumorban vadon nő, akár a gyom. Estére nem ártana még egy adag, ha szeretnéd a... *azokat* féken tartani.

A hangokat. Már szünet nélkül hallok őket. A csivitelésük olyan, mintha a szél zúgna a fülemben, mindig ott vannak, és soha nem hallgatnak el. A suttogásuk fogad reggelente, amikor felébredek, és ez az utolsó hang, amit hallok, mikor lefekszem. Néha csak badarságokat beszélnek. Máskor véres történeteket mesélnek. Most épp gúnyolódnak velem.

Milyen édes, gügyögik, mikor Magiano kissé arrébb lépteti a lovát, és folytatja a lant pengetését. Nem igazán kedvel minket, nemde? Folyton próbál távol tartani tőled. De te nem akarsz, hogy elmenjünk, ugye, Adelina? Hozzád tartozunk, belőled lettünk, a te fedjedben születünk. Egyébként meg, ugyan mit szeretne benned egy ilyen édes fiúcska? Hát nem látod? Meg akar változtatni, hogy ne az légy, aki vagy. Pont olyan, mint a húgod.

Emlékszel még rá egyáltalán?

Összeszorítom a fogamat, és hörpintek egyet a kotyvalékból. A gyógynövények keserű íze összehúzza a szám, de cseppet sem bánom. Ma királynőnek kell kinézniem, egy megszálló sereg parancsnokának. Az új alattvalóim előtt nem engedhetem meg magamnak, hogy a látomásaim elszabaduljanak. Máris érzem a gyógynövények hatását, a hangok tompábbak, mintha messzebb kerültek volna, és a körvonalak valahogy éleesebbek, az egész világ kezd határozottabb formát ölteni.

Magiano megpendít egy újabb akkordot.

– Arra gondoltam, mi Adelinetta – folytatja a maga szokásos, könnyed stílusában –, hogy túl sok lantot harácsoltam össze, meg mindenféle csecsebecséket, mint ezek az elragadó kis zafiros érmék. Elhallgat, megfordul a nyeregben, és kimarkol némi aranyat új, súlyos zsákjainak egyikéből. Néhány érmét nyújt felém a tenyerén, apró kék ékkövek vannak a közepükbe ágyazva, egyenként tíz-tíz kenettrai aranytallért érnek.

Kitör belőlem a nevetés, mire a hátunk mögött az inkvizítorok döbbsen összenéznek. Csak Magiano képes ilyen könnyedén derűt kelteni bennem.

– Mi történt? A tolvajok híres hercegének hirtelen elege lett a *túl sok* kincsből?

Megvonja a vállát.

– Mit csináljak ötven lanttal és tízezer zafirérmével? Ha ennél több aranyat aggatok magamra, leesek a lóról. – Aztán kissé lehalkítja a hangját. – Arra gondoltam, hogy inkább szétoszthatnád az új polgáraink közt. Nem kerülne sokba. Fejenként pár zafirérme, néhány marék arany a pénzesládáidból. Amúgy se nagyon lehet már lecsukni a fedelüket, mióta Merroutas is behódolt.

A jókedvem azonnal odalesz, és a fejemben rákezdik a hangok: Azt kéri tőled, hogy vásárolj meg az új polgáraid hűségét. A szerelem is megvásárolható, nem tudtad? Ha úgy vesszük, te is megvetted Magiano szerelmét. Hisz ez az egyetlen oka, amiért még mindig itt van veled. Nem igaz?

Kortyolok még egyet a kulacsomból, és a hangok egy időre ismét elhalkulnak.

– Szeretnéd, ha mutatnék némi kedvességet a dumoriak iránt.

– Úgy vélem, ez számottevően csökkenthetné az ellened irányuló támadások gyakoriságát, szóval igen. – Magiano abbahagyja a lant pengetését. – Ott volt az az orgyilkos Merroutasban. Aztán meg az a lázadó csoport, a saccoristák, vagy hogy hívták őket, mikor a sereg partra szállt Domaccában.

– Egyszer sem jutottak a közelembe.

– Nem, de az éjszaka közepén megöltek néhány inkvizítort, felgyújtották a sátrakat, és fegyvereket loptak. És egyet sem sikerült elfogni. És ott volt az az észak-tamuráni incidens, miután megszálltad a területet.

– Melyik esetre gondolsz? – kérdem, és a fagyóssá váló hangomnak hirtelen éle is lesz. – A sátramban talált betolakodóra? A robbanásra a hajóm fedélzetén? Vagy a megjelölt fiúra, akinek a hulláját a tábor mellett hagyták?

– Azokra is – feleli Magiano, és legyint. – De most kimondottan arra gondoltam, mikor figyelmen kívül hagytad a tamuráni

uralkodóknak, az arany triádnak a levelét. Békét ajánlottak neked, mi Adelinetta. Átengedték volna az északi területeket, cserébe a hadifoglyok szabadon bocsátásáért és az egyetlen nagyobb folyójuk mentén fekvő termőföldekért. És egy nagyon előnyös kereskedelmi megállapodást ajánlottak. Amire te az elesett katonáik vérébe mártott címereddel küldted vissza válaszul a nagykövetükkel. – Éles pillantást vet rám. – Úgy rémlík, mintha én valami visszafogottabbat javasoltam volna.

Megrázom a fejemet. Ezt a témát már megvitattuk, amikor megérkeztem Tamuránba, és nem óhajtom újból napirendre tűzni.

– Nem azért vagyok itt, hogy barátokat szerezzek. A csapataink mindenféle alku nélkül is sikeresen meghódították az északi területeket. És legközelebb elfoglalom Tamurán maradékát is.

– Igen, de ráment a hadsereg harmada. És mi lesz majd, amikor megpróbálsz elfoglalni azt is, ami még megmaradt Tamuránból? Amikor a beldek újra megtámadnak? Maeve királynő figyel, biztos vagyok benne. – Vesz egy mély levegőt. – Adelina, te vagy az egész Tengervidék királynője. Napföldéből elfoglaltad Domaccát és Tamurán északi részét. Egy bizonyos ponton túl már nem az a cél, hogy még több területet hódíts meg, hanem hogy fenntartsd a rendet a *már meghódított* területen. De ennek nem az a legjobb módja, ha megparancsolod az inkvizitoraidnak, hogy vonszolják ki az utcára a jeltelen civileket, és izzó vassal süszenek rájuk bélyeget.

– Úgy véled, kegyetlen vagyok.

– Nem. – Magiano habozik egy pillanatig. – Na jó, talán egy kicsit.

– Nem azért billogoztatom meg őket, mert *kegyetlen* vagyok – mondom nyugodtan. – Ez csak emlékeztető, hogy mit tettek *velünk*. Azokkal, akiken ott a jel. Túl gyorsan felejtesz.

– Én soha nem felejték – mondja Magiano. Ezúttal az ő hangjának van éle. A keze az oldalához téved, a gyerekkorában szerzett

sebre, ami azóta is kínozza. – De ha a bőrükbe égeted a címeredet, attól nem lesznek hűségesebbek hozzád.

– Nem, de félni fognak tőlem.

– A félelem hatásosabb, ha egy kis kedvességet is vegyítünk hozzá – mondja Magiano. – Mutasd meg nekik, milyen ijesztő vagy, de azt is, hogy tudsz nagylelkű is lenni. – Az összekoccanó aranycsatok a hajfonatain halkán csilingelnek. – Hagyd, hogy egy kicsit szeresse nek az emberek, mi Adelinetta.

Az első reakcióm a keserűség. Mindig is *kedveltem* ezt az elviselhetetlen kis tolvajt. Erősnek kell mutatkoznom, ha egy hadsereget akarok irányítani, és felháborít a gondolat, hogy olyanokat jutalmaznak arannyal, akik máglyán égették meg azokat, akiken jel volt.

Ugyanakkor van benne valami, amit Magiano mond.

A másik oldalamon Sergio, az én Esőhozóm, szótlanul lovagol mellettünk. Az arca sápadt, úgy tűnik, még mindig nem épült fel teljesen a meghűlésből, amivel már több hete küzd. De attól eltekintve, hogy nagyon csendben van, és ahogy a köpenyét még enyhe időben is szorosan maga köré tekeri, igyekszik nem mutatni egyéb jelét az állapotának.

Elfordulok Magianótól, és nem szólok semmit. Ő is maga elé mered, de a szája szélén mosoly játszik. Biztos benne, hogy legalábbis fontolóra veszem a javaslatát. Hogyan képes így olvasni a gondolataimban? Ezzel még jobban felbosszant. Azért viszont hálás vagyok, hogy Violetta nem említi, nem mondja ki hangosan, miért adtam parancsot az inkvizítoraimnak, hogy hajtsanak ki az utcára mindenkit, akin nincs bélyeg. Pedig tudja, hogy miért. Mert *őt* keresem.

Miért akard megtalálni?, piszkálnak a hangok. Miért? Miért?

Ezt a kérdést újra és újra nekem szegezik. És a válaszom is mindig ugyanaz. *Mert én mondom meg, mikor mehet el. Nem pedig ő.*

De hiába felelek a suttogásukra, tovább faggatnak, nem hisznek nekem.

Tarannen központjában járunk, és bár minden kihaltnak tűnik, Sergio szeme továbbra is a főteret övező épületeket pásztázza. Az utóbbi időben a saccoristákként ismert felkelők (a domaccai anarchia szóból származik a nevük), többször is rátámadtak a csapatainkra. Sergio azóta rejtőzködő lázadókat gyanít mindenütt.

Egy magas, boltíves átjárón lehet bejutni a főterre, a holdak különböző formáit vésték a köveibe, fogyó és növekvő fázisok részletesen kidolgozott sorát. Sergióval és Magianóval áthaladunk alatta, majd megállunk a dumori foglyok tömege előtt. A lovam türelmetlenül kapálja a földet. Kihúszom magam a nyeregben, és felszegem az állam, ne lássák rajtam, milyen kimerült vagyok.

Ezeken a dumoriakon itt egyiken sincs jel. Azok, akiket láncra fűztek, épp olyasfajta alakok, mint akik rohadt zöldségekkel dobáltak meg, és kórusban kiáltozva követelték a halálomat. Intek Sergiónak és Magianónak, mire elhúzódnak mellőlem, hogy lovaikat a tér két szélére léptetve, szembeforduljanak az emberekkel.

Az inkvizítoraim is felsorakoznak mögöttünk. Foglyaink a falhoz hátrálnak a katonák láttán, idegesen rebbenő tekintetük tétován rám szegeződik. Akkora a csend, hogy ha becsuknám a szemem, azt hihetném, egymagam vagyok a téren. De érzem, ahogy a rémület felhőként gomolyog a tömeg felett, tétova bizonytalanságuk hullámai mintha a csontjaimat nyaldosnák. Éhes kígyók lesnek így a surranó egerekre, a hangok a fejemben alig várják, hogy táplálkozhassanak a félelemből.

Pár lépéssel előrébb léptetem a loamat. Pillantásom az embekekről a teret övező háztetőkre téved. Azon kapom magam, hogy már megint Enzo alakját keresem, hátha ott kuporog fent valahol, mint régen. Megfeszül a kötelék, ami összeköt minket, mintha

valahonnan a tengerentúlról is megérezné, hogy Dumor behódolt a seregem előtt. Helyes. Remélem is, hogy tudja, diadalt arattam!

A figyelmem visszatér a foglyokra.

– Dumor népe – zendül fel a hangom, betöltve a teret –, Adelina Amouteru királynő vagyok. Mostantól a *ti* királynőtök is. – Tekintetem sorra megpihen a hallgatóság tagjain. – Országotok mostantól a Kenettrai Birodalom része, ti pedig kenettrai polgároknak tekinthettek magatokat. Legyetek rá büszkék, hogy egy olyan nemzethez tartoztok, mely hamarosan uralkodni fog az összes többi felett. Birodalmunk egyre növekszik, és ti is együtt növekedhettek vele. Ettől a naptól kezdve be kell tartanotok Kenettra összes törvényét. Aki egy megjelölt személyt *malfettónak* nevez, az halállal büntetendő. Bár mely megjelölt személy sértegetése, zaklatása, bántalmazása, történnék az bármilyen okból, nemcsak az elkövető, hanem az egész családja kivégzését is maga után vonja. Ne feledjétek: A megjelölteken az istenek érintése hagyta a jelet. Ezért ők felettetek állnak, és érinthetetlenek. Hűségetekért cserébe mindegyikötök kap ajándékba öt dumori saffont és ötven kenettrai aranytallért.

A meglepett emberek halkán duruzsolni kezdenek egymás közt, és ahogy oldalra nézek, Magiano elismerő pillantását látom.

Sergio leugrik a lováról, és egy kisebb, egykori zsoldosokból álló csapattal megindul előre. Végigmennek a tömegen, itt-ott kiválasztanak egy embert, kirángatják őket a nyílt térre, ahol arra kényszerítik őket, hogy térdeljenek le előm. Árad belőlük a rettegés. Ahogy annak lennie kell.

Letekintek rájuk, alaposan megnézem őket magamnak. A várakozásomnak megfelelően, a Sergio és csapata által kiválasztottak mindannyian erőtől duzzadó, izmos férfiak és nők. Reszketve, lehajtott fejjel térdelnek előttem.

– Lehetőséget kaptok rá, hogy csatlakozzatok a seregemhez – mondom nekik. – Ha megteszitek, a legjobb parancsnokaimtól kaptok kiképzést. Velem együtt fogtok belovagolni Napföldre és Ég földre. Elátunk benneteket fegyverrel, ruhával, étellel, gondoskodunk a családokról.

Hogy a szavaimnak nyomatékot adjon, Magiano leszáll a lováról, és közelebb lép hozzájuk. Látványosan körbejár, és a táskájából mind egyikük elé kenettrai aranytallérokkaal tömött erszényt hajít. Az emberek csak bámulnak. Az egyikük vadul az erszény után kap, a kiszóródó érmék csillognak a fényben.

– Ha elutasítjátok az ajánlatomat, börtönbe kerülök, a családotokkal együtt. – A hangom elmélyül. – A burkolt lázadást sem tűröm a birodalmamban. Fogadjatok hűséget, és én gondoskodok róla, hogy soha ne bánjátok meg!

A szemem sarkából látom, hogy Sergio nyugtalanul mocorog. A tereet övező épületeket figyeli. Megmerevedek. Ismerem annyira Sergiót, hogy észrevegyem rajta, ha veszélyt érez. Halkan parancsot ad az embereinek, mire azok elindulnak a sötétlő árnyékok felé, majd eltűnnek egy ajtó mögött.

– Felesküszttök? – kérdi tőlük Magiano.

Egyenként válaszolnak, a legcsekélyebb habozás vagy bizonytalanság nélkül. Intek, hogy álljanak fel, és egy szakasznyi inkvizíttor érkezik, hogy kivezesse őket a térről. Újabb csoport jó erőben lévő férfit és nőt hoznak elé. Végigjáltsszuk velük is ugyanezt a szertartást. Aztán még egy csapattal. Eltelik egy óra.

Aztán az egyik csoportból valaki nem hajlandó felesküdni. Köp egyet felém, aztán mond valami gorombaságot dumori nyelven, amit nem értek. Jeges pillantást vetek rá, de állja a tekintetemet. Gúnyosan elhúzza a száját. *Egy ellenálló, aki dacolni mer velem.*

– Azt akarod, hogy rettegjünk tőled – kiáltja vaskos akcentussal, de már kenettraí nyelven. – Azt hiszed, elég, ha idejössz és elfoglalod az országunkat, megölsz a szeretteinket, és ettől mi rögtön a lábad elé borulunk? Azt hiszed, pár aranyért a lelkünket is eladjuk? – Fel-szegezi az állát. – Én nem félek tőled.

– Csakugyan? – Félrehajtott fejjel, kíváncsian végigmérem. – Pe-dig jobban tennéd.

Kihívó mosollyal feleli:

– Még arra is képtelen vagy, hogy a *saját kezeddél* ontsd a vérün-
ket. – Sergio felé int a fejével, aki a kardjáért nyúl, hogy elhallgattas-
sa. – A talpnyalóidra bízod, hogy intézzék el helyetted. *Gyáva egy ki-
rállyő* vagy, elbújsz a sereged háta mögé. De a büszkeségünket nem
tiporhatjátok sárba a Rózsáiddal, nem győzhettek le minket.

Egykor talán elbátortalaníthattak volna ezek a szavak. De most
csak sóhajtok egy nagyot. *Látod, Magiano? Ez történik, ha kedvesek
akarunk lenni velük.* Miközben a nő folytatja, leszállok a lóról. Sergio
és Magiano némán figyelnek.

A nő még mindig beszél, akkor sem hallgat el, mikor megállok előtte.

– Eljön majd a nap, mikor porrá zúzunk – mondja. – Emlékezz a
szavaimra! Minket látsz majd a rémálmaidban.

Ökölbe szorítom a kezemet, és égő fájdalmat idézek az egész testére.

– *Én* vagyok a rémálom.

A nő szeme tágra nyílik. Elfojtott sikoly tör fel a torkából, össze-
csuklik, és a földet kaparja kínjában. Mögötte a tömeg hátrálni kezd,
az emberek elfordítják a tekintetüket a látványtól. A nőből áradó ret-
tegés táplálja az erőmet, a fejemben felharsannak a hangok, az ujjon-
gásuk szinte megsüketít. *Nagyszerű! Csak így tovább! A fájdalomtól
hogy ver a szíve! Hadd verjen, reméljük bele is szakad!* Hallgatok rájuk.
A kezem ökölbe szorul, eszembe jut az éjszaka, mikor először öltem,

ahogy ott álltam Dante teste fölött. A nő görcsösen rángatózik, a szemem vadul cikázik ide-oda, nem létező szörnyeket lát mindenütt. Vöröslő nyál fröccsen az ajkáról. Hátrébb lépek, hogy ne szennyezze be a ruhámat.

Aztán a nő teste elernyed, elveszíti az eszméletét.

Rezzentelen arccal visszafordulok a többi fogoly felé, akik olyan némán és mozdulatlanul állnak, mintha kőből faragták volna őket. A rettenet olyan sűrűn lebeg a tömeg felett, hogy szinte vágni lehet.

– Még valaki? – visszhangzik a hangom a téren. – Senki? – Hosszúra nyúlik a csend.

Lehajolok. Az az érmékkel teli erszény, amit Magiano hajított a nő lábaihoz, érintetlenül fekszik a mozdulatlan test mellett. Finoman a két ujjam közé csippentve, felveszem a földről. Aztán visszamegyek a lovamhoz, és újra nyeregbe szállok.

– Amint láthattátok, állom a szavam – kiáltom a tömeg felé. – Ne éljetez vissza a nagylelkűségemmel, és én se fogok visszaélni a gyengeségetekkel. – A nőtől visszavett erszényt az érmékkel odahajítom a legközelebb álló inkvizitornak. – Bilincset rá! És kutassátok fel a családját is.

A katonák elvonszolják a nőt, és egy újabb csoportot vezetnek elém. Ezúttal mindenki szó nélkül elfogadja az aranyat, és fejet hajt előttem, én pedig bólintva elfogadom a hűségesküjüket. A szertatás incidensek nélkül folytatódik. Ha valamit tanultam a múltamból és a jelenemből, akkor az a félelem hatalma. Lehetek bármilyen bőkezű, a világ minden kincsét szétoszthatom köztük, az emberek még többet fognak követelni. De akik félnek, nem ütnek vissza. Ezt megtanultam.

A nap egyre feljebb emelkedik, további két csoport fogad hűséget, és csatlakozik a sereghez.

Valami hirtelen megcsillan a fényben. Felpillantok. *Az egyik tetőről egy keskeny penge repül felém.* Ösztönösen nyúlok az energiámért, és láthatatlanná teszem magam. De nem vagyok elég gyors. Egy tör suhan el mellettem, és mélyen felhasítja a karomat. Megbillenek a nyeregben, és a láthatatlanságom is megremeg.

A foglyok irányából kiáltozás hallatszik, majd a zörrenés, mikor száz kardpenge súrlódik a hüvelyhez, ahogy az inkvizítoraim kivonják a fegyverüket. Magiano hirtelen mellettem terem, még mielőtt megérezném a közeledését. Felém nyúl, hogy megtámasszon, mivel imbolyogva ülök a lovon, de elhessegetem.

– Ne! – nyögöm ki zihálva. Nem engedhetem meg, hogy ezek a dumoriak gyengének lássanak. Ennyi elég is volna egy lázadáshoz.

Várom, hogy újabb török és nyilak záporozzanak rám a tetőről, de nem érkezik egy sem. Helyette a tér túlsó sarkán ismét megjelenik Sergio az embereivel. Négy-öt alakot vonszolnak magukkal. Saccoristákat. Homokszín öltözetet viselnek, hogy beolvadjanak a falak hátterébe.

Ismét felizzik a haragom, és a lüktetve sajtó, vérző karom csak tovább táplálja az energiámat. Meg se várom, hogy Sergio elém hozza őket. Máris lesújtok rájuk. Az ég felé nyúlok, és elkezdek látomást szőni, a tömeg félelmét és a magamban forrongó haragot használva. Az ég furcsa, szokatlanul mélykék, majd vörös árnyalatot ölt. Az emberek rémülten kiáltozva lekuporodnak a földre. A lázadók után nyúlok, és a fulladás érzetét bocsátom rájuk. Összegörnyednek Sergio embereinek markában, majd ívbe feszül a hátuk, és vonaglani kezdenek, amikor úgy érzik, mintha kiszívnák a levegőt a tüdejükből. Összeszorítom a fogamat, és tovább fokozom a látomás erejét.

A levegő már nem is levegő, hanem víz. A tér közepén fuldoklanak, ennek a víznek nincs felszíne, ahová feljöhethének.

Sergio emberei elengedik őket. Térdre zuhannak, görcsösen küszködve kapnának levegőért, tátogva vergődnek a földön. Kiterjesztem a látomást, a téren lévő többi fogoly felé nyúlok. Aztán teljes erővel lesújtok.

A fájdalom elborítja a földön kuporgó foglyokat. Egyszerre ordítanak fel mindannyian, a bőrüket karmolásszák, mintha izzó piszkavassal égetnék őket, a hajukat tépik, mintha hangyák nyüzsögnének rajtuk, és rágnák a fejbőrüket. Figyelem őket, ahogy szenvednek, és engedem egy darabig, hogy az én fájdalom az övék legyen, majd végül hagyom szertefoszlani a látomást.

A tömegből zokogás hallatszik. Nem merem felemelni a kezem, hogy megfogjam a vérző karomat, inkább kemény tekintettel végigmérem az embereket.

– Tessék – mondom. – Most magatok is láthattátok. Nem tűröm el a hűségetek legkisebb megingását sem. – A szívem vadul lüktet a mellkasomban. – Ha elárultok, ellenem vagy az enyéim ellen fordultok, teszek róla, hogy megváltásként fogadjátok a halált.

A fejemmel intek, hogy lépjenek elő a katonák, és tartóztassák le a zokogó lázadókat. Csak ezután, mikor körülvesznek az inkvizítorok fehérén kavargó palástjai, fordítom meg a lovamat, és lovagolok ki a térről. A Rózsáim követnek. Csak mikor már nem láthatnak, akkor hagyom előreesni a vállamat, majd óvatosan leereszkedek a nyeregből.

Magiano megfogja az ép karomat, én pedig a mellkasának dőlök.

– Vissza a sátrakhoz! – adja ki a parancsot, miközben átkarol. Az arca feszült, ha nem is szól semmit, látom rajta, tisztában van az állapotommal. – Össze kell ölteni ezt a sebet.

Nekitámaszkodok, a hirtelen vérveszteség és a látomás hevesége kimerített. Egy újabb merényletkísérlet. Egyszer majd nem leszek

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ilyen szerencsés. Legközelebb, amikor bevonulunk egy meghódított városba, és újabb csapdát állítanak, talán egyik Rózsám sem lesz elég gyors. Én nem vagyok Teren, a látomásaim nem tudnak megvédeni egy kardcsapástól.

Ki kell gyomlálnom ezeket a felkelőket, mielőtt még valódi fenyegetéssé válnának. Elrettentő példát kell statuálnom a kivégzésükkel. Még kegyetlenebbnek kell lennem.

Erről fog szólni az életem.